

Избрани мисли от книгата:

Дърновшек, Янез. Мисли за живота и осъзнаването, Младинска книга, София, 2007

Ако сме добри към другите, вероятността и другите да са добри към нас е по-голяма.
с. 18

Само който е готов да изгуби всичко, може наистина да има всичко. Той ще живее без грижи, боязън и опасения тук и сега, свързан с целия свят и с всички същества, получавайки онова, което е най-добро за него.
с. 19

Както можеш да получаващ добро, така можеш и да правиш добро, вслушвайки се във вътрешния си глас, който винаги ще те насочва в съответствие със законите на мирозданието.
Няма да имаш угризения на съвестта и няма да си нещастен.
Няма да действаш нито срещу природата, нито срещу себе си.
Ще бъдеш само капка в океана на космическото съзнание.
Капката, която сама бързо изсъхва, е вечна в космическото море.
с. 20

Нека подарим излишните дрехи на хуманитарните организации; така ще помогнем на някого и ще се почувстваме удовлетворени. Както и ако пуснем пари в ръката на някой бездомник. Нека си спомним само за неприятното чувство, което ни обзема, когато извърнем поглед от човека, който ни моли за нещо.
По съвсем друг начин се чувстваме, когато направим добро на някого. Доволни сме от себе си и самите ние сме получили нещо.
Обогатили сме се с ново отношение към живота, към хората, към самите себе си.
Радваме се тук и сега на малките неща, които не струват нищо, и които сами по себе си са големи, ако успеем да видим истинското им измерение. За това ни помагат радостта от живота и липсата на грижи, които замъгляват погледа и натоварват съзнанието, което без тях е необременено и освободено.
Обратът е започнал.
с. 24

...Затова нека превъзмогнем себе си. Нека погледнем малко по-далеч от собствения си нос. Нека излезем от тесните си рамки и обърнем поглед към заобикалящия ни свят. Нека го осъзнаем. Нека осъзнаем, че ние, живите същества, сме свързани помежду си, и че ни свързва общото съзнание. Че чувстваме еднакво.
Нека осъзнаем това и станем цялостни личности, нека създаваме положителна енергия, която ще ни води към космическото съзнание.
Ако помогнем на някого, сме помогнали и на себе си. Може би дори сме направили повече за себе си, отколкото за него. Осъзнали сме съществуването на друго живо същество, нашата взаимосвързаност и взаимозависимост.
Затова нека помагаме на хората в нужда. А също и на животните.
Нека помагаме и на себе си, нека се стремим да станем по-добри и да почувстваме връзката между всички живи същества, нека установим контакт с космическото съзнание.
с. 26-27

Христос е проповядвал, че човек трябва да бъде добър и да уважава и обича ближния си.

Посочил му е пътя от бездната на злото, похотливостта, ниските страсти, омразата, алчността...

с. 36

...Актуално ли е и днес Христовото учение?

Разбира се, може би повече от когато и да било. Трябва само да се схване същността му, без излишните намеси отвън, които са дело на духовно незрели хора.

И днес може да стигне до сърцето ни искрената молитва, отдадеността на доброто и търсенето на космическата истина. Такива неща наистина се случват в нашите църкви и заслуга за това нерядко имат истинските свещеници, които действително са се приближили до космическото съзнание.

Христовото учение е вечно, то сочи и на нас пътя към вечността.

с. 40

Който успее да извиси съзнанието си и да вижда по-далеч от законите на този свят, които в най-добрия случай носят само парична печалба, ще бъде истинският победител. На този и на онзи свят.

Който умее да помага на другите, ще помага и на себе си.

Нашата цел трябва да бъде един балансиран и справедлив свят, в който всеки човек ще има не само правото, но и реалната възможност за достойно, макар и скромно съществуване.

Искаме да постигнем тази цел, но не с революция и насилие, както се е случвало в миналото. Защото, който вади нож, от нож умира.

Искаме да положим други, по-здрави основи не в материалния свят, а в човешкото съзнание.

Трябва да осъзнаваме и да помагаме и на другите да осъзнават, че ние, хората, сме свързани помежду си и зависим един от друг.

Няма да има удовлетворение, сигурност и спасение за никого, който мисли само за себе си, и оставя ближния в беда, макар че би могъл да му помогне.

Човечеството ще оцелее само със съзнание, по-добро от онова, което диктуват законът за печалбата и егоизмът.

Светът ще бъде по-добър, отколкото е днес, или няма да го има повече.

с. 45-46

Съсредоточен съм. Осъзнавам момента и мястото, където се намирам. Осъзнавам околната среда, хората около мен и енергията на всеки от тях.

Казваме, че светът е зареден с отрицателна енергия, а човешките взаимоотношения поддържат това състояние и дори го влошават.

Светът е пълен с омраза и насилие, които непрекъснато пораждаат нова омраза и насилие, пълен е с жажда за мощ, власт и надмощие над другите.

Светът е пълен с алчност, хората ламтят за пари и богатство.

Светът е пълен със страх. Човек се бои от човека. Хората се страхуват от болести и самота, не умеят да живеят сами със себе си. Няма вътрешно спокойствие, тревожни и угрижени са. Объркани. Боят се от неизвестното.

Светът е пълен с високомерие. Нашият „аз“ се перчи и доказва на другите, че е най-добрият и най-хубавият. Светът е пълен с борба за престиж и егоизъм.

Такъв е светът, в който живеем.

Съвременните технологии са се погрижили все по-трудно да избягваме всичкото това зло. Навсякъде ни следват медиите, които се грижат да не забравим насилието, омразата, борбата за слава, пари и власт.

Те се грижат негативните усещания да ни следват навсякъде, да не можем никъде да се скрием от тях. У дома, в работата, на обществени прояви. Това обременява всички наши взаимоотношения.

За щастие, не всички. Все още има доста добро.

Но в тази обременена среда трудно можем да се доберем до доброто. Трудно е да издигнем съзнанието си на по-високо ниво.

Заради отрицателните чувства ни се случват лоши неща, пак поради това и самите ние вършим лоши неща.

Животът ни е неспокоен, поради сблъсъка си с лошото сме нещастни, напрегнати, често преуморени и раздражителни, затова още по-лесно попадаме в капана на злото.

Къде да избягам от всичко това? Мога ли въобще да избягам? Ако съм част от лошия свят, ако съзнанието ми е на ниско ниво, не мога да избягам. Нося се по течението на злото, животът ме подхвърля насам-натам, докато не се разбия в скалите му или не заседна някъде.

На спокойно островче?

Нима то съществува? Мога ли да се оттегля на него? Къде да го намеря?

Сега и тук. В себе си. Мислили сте да го потърсите, затова можете да го намерите.

Преди нямаше да можете. Ако не го търсите, няма да го намерите.

Ако осъзнаете това и започнете да го търсите, ще го намерите в себе си, сега, в този момент. Вижте го, започнете да плувате натам и се изкачете на него.

Започнете да осъзнавате нещата, да избягвате негативните течения, които са ви носили.

Хванете се за спасителната сламка на положителните мисли. Дръжте се здраво за нея и с нейна помощ се изкачете на острова на осъзнаването. Изкачете се до самия себе си и до същността си.

Спасете се и сами станете остров в морето на злото. Нека то никога вече не ви залее. Пазете острова си и го разширявайте. С разширяването на съзнанието той ще става все по-голям и вие ще бъдете във все по-голяма безопасност на него.

Другите, които все още се носят по течението на злото, и още не са се осъзнали, ще ви видят. Може би вашият безопасен остров ще ги вдъхнови да започнат и те да търсят своя, и да го намерят. В себе си. Сега и тук, където островът ги очаква да го открият и да се изкачат на него.

Така се превръщаме в Хора. Защото не се раждаш човек, а ставаш. Цялостен. Осъзнат. Когото течението на злото не носи като изтръгнато дърво. Който може да започне да променя света и да изгражда един нов, по-добър свят. Свят, в който ще си заслужава да се живее.

с. 69-72

Сами избираме пътя си. От нас зависи къде ще ни отведе той – в света на доброто или в света на злото. Къде предпочитате да отидете?

Може би отговорът все пак не е толкова прост.

Естествено, ще кажете, че предпочитате положителния, добрия свят.

Убедени ли сте в това?

Може би този свят ще бъде твърде скучен за вас. За какво са ви това осъзнаване и положителна енергия? С тях нищо не ни случва. Всички са добри, спокойни, уравновесени и си помагат взаимно.

С една дума – пълна скута. Може би именно затова е възникнал светът на злото, за да разнообрази скучния свят на добротата. Мнозина си мислят, че блаженото реене сред ангели в небесата трябва да е твърде скучно и че пъкълът навярно е по-интересен.

В света на злото поне нещо се случва. Няма скука, тъй като в него се води непрекъснатата борба за тъй сладката власт, за могъщество, надмощие над другите, богатство. А чак когато забогатеете, можете да си позволите всичко! Ами славата – не е ли хубаво да си известен, всички да ти се възхищават и да ти се кланят! Какво приятно усещане за моето его!

Малко борба и пробивност, някой да бъде изигран, а може би и очистен, ако трябва – всичко това е ниска цена за такива удоволствия. Не съм стигнал още дотам, но бих могъл, ако наистина си заслужава. Човек просто свиква с това. И без друго толкова хора страдат и умират. Един човек повече или по-малко, има ли някакво значение?!

Затова пък такъв живот е истински разкош, а и колко е интересен! А не онази скука със съчувствието, добротата и някакви си положителни мисли – все досадни глупости. Те са измислени от Бога, за да го почитат всички! Но ние знаем, че може и другояче.

Това е вашата възможност за избор между два свята – света на доброто и света на злото. Между скучния и интересния свят.

Този отрицателен индивид бе доста убедителен, нали? Той вече е убедил доста хора, би могло да се каже – дори мнозинството от тях.

Защото повечето хора приемат света на злото и живеят по неговите правила.

И въобще е полезно да бъдеш на страната на победителите. Каквито впрочем стават малцина. Повечето търпят поражение, тъй като трябва да страдат малко, да гладуват, да служат на победителите. Е, за тях на този свят е малко по-зле, но и те са имали възможността да бъдат победители.

Така е. Във всеки случай победените са много повече. Онези, които губят всичко. Много по-малко са хората, които имат всичко. Могъщество, богатство и слава, естествено.

Въпреки това избираме този свят и изпробваме силите си, състезаваме се и в повечето случаи губим.

А светът върви напред такъв, какъвто е, изпълнен със слабости и неравновесие, докато все още може. Защото няма да може да просъществува още дълго. Ако не с друго, ще го унищожим с някакво мощно оръжие в битката за надмощие. Или ще го унищожим климатично, защото алчността ни не знае граници. В името на печалбата ще унищожим и Земята, ако нямаме друга възможност.

А в света на злото няма друга възможност, защото той унищожава себе си. Унищожава хората. Телесно и душевно. Унищожава Земята, на която и благодарение на която живеем. Този свят не умее да постъпва по друг начин.

Ако умееше, той нямаше да бъде вече свят на злото, а на доброто, свят на извисеното съзнание. Скучен, както казахте.

Трябва да направите своя избор, за това става въпрос, и не ви остава нищо друго, освен да го направите. В носещ се с висока скорост автобус имате само две възможности: да хванете в ръце волана или да продължавате да се преструвате, че всичко е наред. Трета възможност няма. Избирайте между доброто и злото, между осъзнатостта и неосъзнатостта. Тоест между осъзнатостта и унищожението.

с. 73-76

...Такъв е животът, в който има и хубави моменти. Нека не си ги разваляме със страха от бъдещи събития, защото тогава това, което още го няма, унищожава онова, което би могло да бъде.

Нека се отърсим от това и нека бъдем спокойни, весели и с добро настроение, каквото и да се случи. Ако сме такива, може би въобще няма да ни се случват лоши неща. Защото сме ги прогонили с положителните си мисли.

Там, където е положителното и доброто, няма място за лошото и отрицателното. Затова нека разширяваме територията на доброто и го предаваме и на другите. Колкото повече

е доброто, толкова по-добре ще е за всички, толкова по-малко страх, тревоги и болести ще има. Светът ще бъде по-хубав и няма да пропиеем живота си, занимавайки се с лошото, което няма да ни донесе нищо.

Положителното мислене е същината на нашето съществуване, тъй като носи в себе си сила и енергия, създава положителни човешки взаимоотношения и с това премахва много проблеми. Ако сме добри към другите, вероятно и те ще бъдат добри към нас.

Ако излъчваме положителна енергия, успешно ще се съпротивляваме на болестите и страданието, а с взаимна помощ много по-лесно ще преодоляваме трудностите.

Защо тогава да отлагаме и да не започнем веднага?

С положителното мислене можете да започнете веднага. Ако след пет минути попаднете в плен на стари навици, опитайте се съзнателно да пропъдите отрицателните мисли от главата си и отрицателните чувства – от сърцето си.

Страх, гняв, завист, омраза? Направо настръхваме при мисълта колко често ни обземат чувства и мисли, изразени с тези думи. Нека се откажем от това, така ще си направим най-голямата услуга.

Нека тръгнем към бъдещето различни и освободени от всичко лошо.

Имаме възможност да избираме между доброто и злото. Това е основното решение, което взема всеки от нас. Можем да го вземем веднъж завинаги, но трябва да го потвърждаваме във всеки момент от живота си.

Колкото по-нататък вървим по пътя на положителното и доброто, толкова по-лесно ще ни бъде. Няма да е необходимо всеки път да си припомним отново, че трябва да бъдем положителни. Защото ще бъдем такива, това ще стане част от нас. Ще бъдем изпълнени с радост от живота и със съчувствие към другите същества, ще бъдем в хармония с природата и със себе си, със своята вътрешна същност.

Това е доброто.

с. 98-100

Вселената на духа е хармонична и действа според единни принципи – принципите на доброто.

Човечеството, от друга страна, действа според принципите на доброто и злото, чието противопоставяне открай време определя хода на човешката история.

Религиите, заслужаващи да се нарекат така, открай време са заставали на страната на доброто, т.е. на живота, и са се стремили да намалят злото – завистта, омразата, убийствата.

Политиците трудно ще преобразят света сами. Вече го доказаха. Ако към лошите политици се присъединят и мнимите религиозни водачи, нищо добро не ни очаква.

Дори добрите политици сами трудно ще могат да променят света към по-добро. Ако към тях се присъединят истинските религиозни водачи, всичко ще става по-лесно.

Заедно те биха накарали хората да осъзнаят недопустимостта на насилието, потисничеството, войните и избиването на различните. Биха създали по-справедлив свят. Биха премахнали причините за злото.

с. 104-105

Има ли смисъл това, което правим? Да издигаме съзнанието на хората и с това да правим света по-добър?

Знае ли някой по-добър начин? Ако не знае, то това, което правим, има смисъл.

с. 110

Този свят е пълен с отрицателни чувства, които създават отрицателна енергия.

Само осъзнаването и положителната настройка във всеки момент могат да ни предпазят от нея.

С отрицателни мисли и чувства ще привлечем към себе си още повече отрицателна енергия. И все повече лоши неща ще ни се случват.

А с положителни мисли и чувства ще създаваме положителна енергия. Ще започнат да ни се случват хубави неща.

Доброто привлича доброто, а лошото привлича лошото.

Едва когато човечеството като цяло започне да създава повече положителна, отколкото отрицателна енергия, светът ще започне да се променя към по-добро.

И една тогава човечеството ще осигури просъществуването си.

с. 148-149

Доверието е важно, то ни дава положителна енергия. Нека се доверим на себе си и на космическото съзнание. Така животът ни ще бъде много по-хармоничен.

Скептицизмът и цинизмът съдържат отрицателна енергия. С тях няма да стигнем далече. Всъщност, до никъде няма да стигнем.

Човешкото високомерие често е толкова голямо, че човек си въобразява, че в космоса наистина съществува само онова, което той е видял, разбрал и изпитал на физическо ниво.

Това напомня на историята на китайския философ Джуан Дзъ за жабата в кладенеца. За жабата светът се свеждал до кладенеца. Тя не виждала морето от другата страна и не можела да го възприеме.

В живота ни ще започнат да се случват почти невероятни неща. Ще следваме чувството си, интуицията си и всичко ще започне да се нарежда.

Животът ни ще става все по-хармоничен. Ще знаем какво трябва да правим. Ще различаваме доброто от злото. Няма да ни пришпорват амбицията и алчността, няма да сме в постоянен стрес.

Ще можем да избегнем болестите. Ще следваме чувството си и ще се вслушваме в тялото си. Фармацевтичните препарати, които съвременната медицина предписва с толкова лека ръка, вече няма да са част от ежедневието ни. Разходките сред природата или в парка ще имат по-голяма полза за здравето ни.

Със своето спокойствие, хармоничност и положителна енергия ще въздействаме на другите хора. Ще им влияем благотворно.

Няма да е необходимо да натоварваме ума си с търсенето на отговори на бъдещи предизвикателства. Ще знаем правилните отговори, когато му дойде времето.

Ще чувстваме целостта си и връзката си с космическото съзнание. Все повече ще се приближаваме към него.

Ще продължим да изпълняваме мисията си, ще помагаме на другите и ще изграждаме по-хармоничен свят.

Но не трябва да се съмняваме. Съмнението съдържа лоша енергия.

След него идва страхът, грижите се завръщат и носят още повече отрицателна енергия.

Можем да избегнем това, ако следваме последователно космическото съзнание и неговото безкрайно знание. Трябва да му имаме доверие, че ще ни насочва по най-добрия възможен начин, макар на моменти да не ни се струва така.

С доверието в космическото съзнание по-лесно ще разпространяваме положителна енергия, ще правим добро. Няма да ни съпътстват съмнения, грижи и страхове.

Няма да се опитваме да постигнем нещо насила, с решения и действия, подсказани от разума. Ще се оставим да ни води по-високото съзнание, насочвано от интуицията, от вътрешния ни глас и чувства. Дори ще можем да овладеем случайни събития и ситуации, ако плуваме по течението на космическото съзнание.

Ако се натъкнем на негативизъм, нека го заобиколим. По-добре е да укрепваме съзнанието си с доброто, отколкото да влизаме в конфликт с лоши хора. С времето

нещата ще се наредят. Търпението ще ни помага, само не бива да изпитваме отрицателни чувства. Нека постоянно ни огражда и предпазва стената на осъзнаването. Важно е да излъчваме положителна енергия към хората около себе си. Сътрудничеството с положително настроени хора ще ни изпълни със задоволство – няма да има конфликти, нито ревност, нито гняв, нито омраза. Ще се разбираме помежду си бързо, понякога и без думи.

Също като нас и те ще бъдат насочвани от по-високото си съзнание. Техните действия ще бъдат в унисон с нашите и те ще искат да променят света към по-добро. Ще съчувстват на страдащите и ще се опитват да им помогнат. Ще осъзнават значението на природата и ще се опитват да предотвратят загиването на Земята...

...Нека имаме доверие в себе си и в космическото съзнание. Нищо не бива да ни отклони от това. Дори ако на моменти пътят, по който вървим, ни се струва необикновен и опасен, нека продължим напред, ако така ни говори вътрешният глас. Та нали знаем, че пътищата на по-високото съзнание често са непонятни за човешкия разум. Те могат да ни водят встрани от пътепоказателите, поставени от човешкото его, като следват космическите принципи.

Когато вървим по този път, ще знаем, че той е верният, макар хората с ниско съзнание да ни се подиграват и да се опитват да ни спрат по всякакъв начин. Но не е ли било винаги така в човешката история? Не са ли се подигравали на Христос? Не са ли се подигравали на Ганди?

Накрая ще надделее високото съзнание. Ще надделеят космическите закони. Ще надделее доброто. Егоизмът ще загуби.

Земята ще оцелее! Човечеството ще оцелее! Бъдещето на човечеството ще бъде много по-хармонично от миналото му.

с. 166-171

...Сега егоизмът ни е достигнал предела си. Какво има отвъд него? Защо ние се страхуваме от смъртта, а някои хора не се страхуват? Какви грешки сме допуснали в живота си?

Не сме знаели да живеем истински. Човек, който живее само за себе си, живее наполовина. Ако се страхува за себе си, той е впримчен в страхове, които не му позволяват да превъзмогне себе си. Той не е в състояние да открие радостта и вътрешното удовлетворение, което носят безкористността, съчувствието и разбирането на другите живи същества.

Не сме открили доброто в живота си. Доброто започва отвъд егоизма. Колкото повече е доброто в нас, толкова по-малко ще се страхуваме за себе си, ще ни преследват по-малко страхове. И ако бъдем добри, няма да сме сами. На доброто ще ни отвръщат с добро.

И когато правим равносметка на живота си, ще бъдем спокойни. Няма да се страхуваме от неизвестното отвъд физическото ни съществуване. Без да знаем точно защо и как, ще сме убедени, че не ни чака нищо лошо, че сме изживели живота си както трябва. Не сме го пропилили само за физически удоволствия, а сме създали нещо повече, нещо добро. Ще ни съпътстват добрите мисли на хората, на които сме помагали, които са видели доброто в нас.

И ще ни се струва, че с добротата си сме запълнили и онази празнина, онази неизвестност след края на физическото ни съществуване. Няма да се страхуваме, защото ще чувстваме добротата и в отвъдното. Ще ни се струва, че няма да бъдем оставени сами на себе си, както и ние не сме оставяли хората сами. Ще чувстваме, че добротата е нещо трайно, което не си отива с нашата смърт. И ще чувстваме, че добротата, която се простира отвъд егоизма, е дала смисъл на живота ни.

Добротата гони и страховете. Само егоизмът ги създава. Страхуваме се за себе си, а не виждаме страданието на другите. Когато го видим, вече няма да се страхуваме за себе си. Вместо страх, в нас нараства желанието да помагаме, да сме добри.

Колко необикновен е животът. Често се случва страховете ни да се сбъднат. Като че ли те привличат към себе си всичко лошо, което не искаме да ни се случи и което се стремим да избегнем на всяка цена. Така упорито се занимаваме със себе си, че вече не чувстваме връзката си с другите същества и с природата.

Но когато не ни е страх, когато чувстваме тази връзка, сме спокойни и в добро настроение. Добротата е изместила страха и вече не се боим за себе си. Сега нещастieto започва да ни отбягва. Като че ли доброта носи щастие, а страхът привлича нещастieto.

Човечеството, което би победило егоизма, би победило и страховете си. Би победило войните, болестите, глада и самотата. Дори природните бедствия биха започнали да ни отбягват, тъй като човечеството вече не би унищожавало природната среда от егоистични подбуди. Хората биха си помагали едни на други. Биха се подкрепяли при всички тежки житейски обстоятелства.

Доброто би изместило лошото, хората вече не биха си причинявали мъка.

Страховете се сбъдват. Затова трябва да се отърсим от тях, да ги победим. Това не е лесно, но е възможно. Заслужава си усилията. Представяте ли си живот без страхе и боязън? От нищо не бихте се страхували, дори от смъртта. Бихте живели спокойно и безгрижно. Би било много хубаво.

с. 201-203

...Силата на положителното мислене ще донесе мир на душата ни и мир на света. Положителната мисъл ще породи положителна енергия. Енергията на оцеляването.

Животът може да бъде толкова хубав и прост.

Хората открай време търсят смисъла на живота. Открай време се учат да живеят.

Можем да намерим смисъла и да се научим да живеем.

С мислите си ще създаваме положителна енергия. Силата на нашите мисли може да стане най-висшата сила в космоса, но само ако в нея вече няма ниски енергии и нашето съзнание се слее с космическото.

Тази сила ще има само едно ограничение. С нея няма да можем да правим нищо лошо. Само добро.

Няма да ни липсва светът, който оставяме след себе си. Нека още веднъж погледнем какъв е той. Няма да ни липсва свободата и възможността за избор между лошото, много лошото и по-малко лошото. Но все пак... лошо.

Нашият избор, изборът на доброто, ще бъде направен веднъж завинаги. На по-високите нива на съзнание той вече няма да се нуждае от потвърждение. Няма да бъде необходимо да се занимаваме с него. Той през цялото време ще бъде с нас и ще е част от нас, а ние – част от космическото съзнание.

Животът ни ще бъде хармоничен, ще го насочват принципите на космическото съзнание. Те са добри, в тях не може да има нищо лошо. Злото ще бъде победено. Ще го оставим долу, на ниското ниво на съзнание. То може да съществува само там.

Затова нека се освободим от злото и се отърсим от отрицателната енергия. Съществува път, по който трябва да вървим. Нека му се доверим, нека не се страхуваме вече. Човек може да се страхува само от себе си и то, ако е откъснат от космическото съзнание. Изгубен в Космоса, изгубен на Земята.

Нека влезем във връзка със своята същност, със съзнанието си. Нека го издигаме, докато не почувстваме, че сме установили връзка със своята единна, истинска същност. Тогава отново ще бъдем у дома, в космическото съзнание.

Вече няма да бъдем прокудени и сами. Тогава ще знаем това, за което днес само се догаждаме. Няма да се нуждаем от никакви доказателства. Ние самите ще бъдем доказателство, защото, като хора с високо съзнание, ще бъдем свързани с космоса. Затова нека вървим напред, само напред, и не се страхуваме. Нека слушаме вътрешния си глас. Все повече ще го чуваме.

И други ще тръгнат по този път. Все повече хора ще срещаме по него. Все по-малко ще се съмняваме и все по-лесно ще ни бъде.

Нека вървим по пътя на тези мисли. Те ще ни дадат всичко, което трябва да знаем, за да стигнем до целта.

Нека не отлагаме за утре. Нека започнем още днес, в този миг. Нека го спрем. Нега го осъзнаем.

Вече сме започнали.

с. 223-225